

“M’he recreat en les escenes de sexe per a dibuixar més bé el personatge”

Josep Pastells Mascort (Girona, 1966) publica a l’editorial Empúries la novel·la *Vida i miracles d’Odell Kraus*, premi Marian Vayreda. És periodista i compta amb nou llibres de narrativa publicats.

—El fet que a mitja novel·la el protagonista, quan estudia a la universitat, sigui abandonat pels pares, uns alemanys amb un pasat tèrbol que s’acaba de descobrir, de fet només serveix perquè hagi de buscar feina, no? Els pares, uns alemanys establerts al Gironès, són els protagonistes inicials i, en aquest punt, desapareixen del mapa.

—En sentit pràctic seria això. Però la qüestió és més profunda. És un personatge que, dins les seves inseguretats, fins a cert punt s’ha sentit segur d’ell mateix, de què vol, i en aquell moment s’ha de replantejar la vida. És un daltabaix molt fort. Ha de començar de zero. El trasbals és mental. S’adona que està sol i que ha d’anar endavant amb els seus propis mitjans.

—Però no vol saber res dels pares, ni s’interessa per saber si allò que han descobert del passat d’ells dos és veritat.

—En aquest sentit no es comporta com es comportaria una persona diguem-ne normal, és una mica fred. És un sotrac tan fort que, per a anar endavant, no torna a pensar-hi. O, si més no, el lector no percep si hi pensa o no. De petit sospitava alguna cosa, no acabava de veure clar qui eren els pares. I, sense interpretar-ho com una traïció, se sent deseparat i no pot perdonar allò que li han fet.

—Quan és jove, l’obsessió pel sexe, que omple pàgines i pàgines del relat, frena la seva formació personal, es pot concloure? Només es preocupa per satisfer les seves necessitats biològiques, sense afrontar el seu futur.

—El sexe ocupa gran part dels seus pensaments i és cert que passa per la vida de manera superficial i està més concentrat en aquesta qüestió. Descobreix, a l’adolescència, que és la seva única obsessió, l’únic que li importa. És prioritari resoldre les seves urgències sexuals, que després seran sentimentals i tindran conseqüències personals. Però crec que això no és tan diferent de la majoria dels adolescents. La diferència és que ho allarga més del compte.



Josep Pastells Mascort publica la novel·la *Vida i miracles d’Odell Kraus*, premi Marian Vayreda 2010, a Empúries.

—L’atzar és determinant a la seva vida: el fet de trobar aquell professor, aquell amic, aquelles companyes a la feina, aquella persona de la Sopa de Girona que l’ajuda, etcètera.

—Sí. Però com ens passa a tots, es deixa endur per les circumstàncies. Ara bé, malgrat el seu desori, és força organitzat.

—La seva formació serà finalment deguda a experiències negatives, sobretot la darrera del seu matrimoni amb l’hongaresa, la que el fa madurar finalment.

—Aprèn, madura, a base de patacades, d’errors, una mica com ens passa a tots. I pràcticament sempre s’equivoca. Quan s’adona que s’ha equivocat torna a començar, sigui forçadament o per pròpia voluntat. Això li donarà un cert sentit irònic de la vida, el convenciment que res no és tan transcendent com semblava.

—No té cap vocació. Estudia periodisme a l’Autònoma perquè li diuen que és una carrera fàcil.

—Si en té cap és la d’escriure, però sense gaire convicció. No pensa que hagi nascut per a treballar; no pensa en els diners, en aspectes materials. Quan treballa en una redacció xoca amb els companys, no li agrada la dinàmica de treball. Té la sensació que no està fet per a aquest món. És un insatisfet permanent, tot i que sembla que cap al final, a punt de fer els 40, troba no sé si la seva vocació però una activitat que pot interessar-li, la de traductor.

—La història dels pares que obre el llibre és curiosa i té molta força, però queda escapçada quan fugen.

—Vaig dubtar si donar-li més pes però al final vaig decidir que havia de seguir el personatge i el personatge no té cap interès a saber res més d’ells.

—El ritme de la primera part, la de la vida familiar, no és tan intens com el de la segona.

—Reconec que potser no és gaire ortodox, però és com ha sortit. No penso que una novel·la hagi de ser forçosament simètrica. He intentat que la forma d’escriure sigui continguda en general tret de les escenes, força abundants, de sexe. M’interessava recrear-m’hi una mica, per a dibuixar millor el personatge.

Lluís Bonada